

Arrest

nr. 232 387 van 10 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Rue Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 januari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2020 om 14.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 augustus 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit de Eurodac-databank was gebleken dat verzoekers vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd in het kader van illegale binnenkomst. Tevens bleek dat verzoekers vingerafdrukken zowel in Duitsland als in Frankrijk geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) richtte op 25 oktober 2019 een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten in toepassing van de Verordening 604/2013/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. De Italiaanse autoriteiten werden op 26 december 2019 op grond van een zogeheten ‘*tacit agreement*’ verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 10 januari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Verzoeker werd hiervan op 27 januari 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : A.(...) K.(...)

voornaam : T.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer A.(...) K.(...), T.(...) verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, bood zich op 26.08.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 28.08.2019 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor. De betrokkene verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort.

Dactyloscopisch onderzoek dd. 26.08.2019 leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 12.03.2018 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Pozallo).

Dit onderzoek leidde ook tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland op 08.05.2018 en in Frankrijk op 25.10.2018.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 19.09.2019. De betrokkene verklaarde dat hij sinds februari 2008 religieus gehuwd is, zijn partner verblijf tot op heden in Eritrea. Hij verklaarde drie minderjarige kinderen te hebben die tot op heden in Eritrea verblijven. De betrokkene verklaarde een in Italië verblijvende meerderjarige broer te hebben. Verder verklaarde hij geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Eritrea verliet op 21.01.2017. Hij reisde te voet en per auto naar Libië waar hij aankwam in mei 2017. De betrokkene verbleef in Libië tot 11.12.2017 en reisde die dag per boot naar Italië. De betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, maar dat hij er wel zijn vingerafdrukken moest afgeven. Op 05.05.2018 reisde de betrokkene per

trein verder naar Duitsland, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde dat dit verzoek werd afgewezen en dat hij terug naar Italië moest in het kader van Verordening 604/2013. Op 26.10.2018 reisde de betrokkene per bus verder naar Frankrijk waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde dat dit verzoek werd afgewezen en dat hij door de Franse instanties op 01.08.2019 werd overgedragen naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verbleef vier dagen in Italië en reisde op 04.08.2019 per trein terug naar Frankrijk waar hij verbleef tot 12.08.2019. Op deze dag reisde de betrokkene per trein naar België. Op 26.08.2019 meldde de betrokkene zich aan bij onze diensten.

De betrokkene verklaarde dat hij geen redenen heeft waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze hem daar reeds duidelijk hebben gemaakt dat hij Italië moest verlaten. De betrokkene begrijpt niet waarom Italië hem terugneemt aangezien hij daar geen asiel heeft aangevraagd.

Middels een tussenkomst van zijn advocate dd. 08.10.2019 verklaart de betrokkene dat hij tijdens zijn verblijf in Italië op straat moest slapen. Hij heeft kunnen overleven dankzij de hulp van vrijwilligersorganisaties. Verder wijst de betrokkene middels het schrijven op basis van verschillende bronnen op tekortkomingen van de asielprocedure in Italië. Omwille van deze tekortkomingen zou een overdracht zonder individuele garanties voor de betrokkene een schending zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Bijgevolg verzoekt de betrokkene dat artikel 17(1) van Verordening 604/2013, de discretionaire bepaling, toegepast wordt, zodat zijn verzoek in België behandeld kan worden.

Op 03.10.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Op 14.10.2019 weigerden zij ons verzoek. Zij informeerden ons dat de Duitse instanties op 23.05.2018 een verzoek tot terugname richtten aan de Italiaanse instanties. Op 24.07.2018 werd Italië verantwoordelijk volgens artikel 22(7) van Verordening 604/2013. Omwille van de verdwijning van de betrokkene werd de transferlimiet verlengd tot 16.02.2020.

Op 03.10.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Op 15.10.2019 weigerden zij ons verzoek. Zij informeerden ons dat de betrokkene op 01.08.2019 werd overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Op basis van bovenstaande informatie werd op 25.10.2019 een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties conform artikel 18(1)a van Verordening 604/2013. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 26.12.2019 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker voor internationale bescherming werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker voor internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt

tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 25.10.2019 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen

In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in eerdere rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Italië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties zich houden aan het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangehaald dat het impliciet akkoord van de Italiaanse instanties onvoldoende waarborgen biedt, willen we benadrukken dat de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van

dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn asielaanvraag in Italië. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In verband met het stilzwijgend akkoord van Italië verwijzen we naar artikel 22(7) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Italië de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende relingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië. Dit impliceert ook dat de Italiaanse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken. Indien er wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het non-refoulement beginsel vermits er geen enkele garantie is dat betrokkene asiel zal krijgen in Italië en dat hij niet teruggestuurd zal worden naar Eritrea, willen we opmerken dat betrokkene tevens ook niet over deze garantie beschikt in België en dat betrokkene de mogelijkheid heeft om asiel te vragen in Italië en dat er geen indicaties zijn dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om asiel te verkrijgen in Italië op basis van internationale en Europese regelgeving.

De betrokkene verklaarde dat hij geen redenen heeft waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië omdat ze hem daar reeds duidelijk hebben gemaakt dat hij Italië moest verlaten. De betrokkene begrijpt niet waarom Italië hem terugneemt aangezien hij daar geen asiel heeft aangevraagd.

Wat dit betreft willen we opmerken dat betrokkene de keuze had om al dan niet een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Italië en dat, indien hij geen verzoek in Italië wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Italië weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Italië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Bijgevolg is het feit dat de betrokkene te horen kreeg dat hij Italië moest verlaten geen schending van artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aangezien de betrokkene geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië.

Daarnaast willen we opmerken dat Italië verantwoordelijk is voor de overname van de betrokkene en, indien hij een verzoek indient, de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zijn vingerafdrukken werden bij illegale binnenkomst geregistreerd te Pozzallo op 12.03.2018. De betrokkene diende daarna in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in op 08.05.2018. Hierna verstuurden de Duitse instanties een verzoek tot overname van de betrokkene naar Italië, vermoedelijk conform artikel 13(1). Door ontstentenis van antwoord werd Italië op 24.07.2018 de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 22(7). Hierna verdween de betrokkene en werd de transferlimiet verlengd tot 16.02.2020. Hierna diende de betrokkene in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in, volgens de info van de Franse instanties werd de betrokkene daarna op 01.08.2019 overgedragen aan de Italiaanse instanties. Op basis van deze informatie werd Italië door onze diensten verantwoordelijk geacht conform artikel 18(1)a. Middels een tussenkomst van zijn advocate dd. 08.10.2019 verklaart de betrokkene dat hij tijdens zijn verblijf in Italië op straat moest slapen. Hij heeft kunnen overleven dankzij de hulp van vrijwilligersorganisaties. Verder wijst de betrokkene middels het schrijven op systematische tekortkomingen van de asielprocedure in Italië. Hiervoor verwijst de betrokkene middels het schrijven naar verschillende bronnen. Omwille van deze tekortkomingen zou een overdracht zonder individuele garanties voor de betrokkene een schending zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Bijgevolg verzoekt de betrokkene dat artikel 17(1) van Verordening 604/2013, de discretionaire bepaling, toegepast wordt, zodat zijn verzoek in België behandeld kan worden.

Betreffende de verklaring dat de betrokkene in Italië op straat moest slapen en dat hij heeft kunnen overleven dankzij de hulp van vrijwilligersorganisaties willen we opmerken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet hebben van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld wijst de betrokkene middels het schrijven op basis van verschillende bronnen op tekortkomingen van de asielprocedure in Italië. Daarnaast verwijst de betrokkene naar de recente aanstelling van Salvini, wat zou resulteren in een anti-immigranten sfeer in Italië. Omwille van deze tekortkomingen zou een overdracht zonder individuele garanties voor de betrokkene een schending zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verwijst hiervoor naar de zaak *M.S.S/België & Griekenland* en naar de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* van het EHRM. Bijgevolg verzoekt de betrokkene dat artikel 17(1) van Verordening 604/2013, de discretionaire bepaling, toegepast wordt, zodat zijn verzoek in België behandeld kan worden. De argumenten en bijbehorende aangehaalde bronnen worden in de onderstaande paragrafen behandeld.

Vooraleerst willen we wijzen op het feit dat de betrokkene middels het schrijven verwijst naar recente rechtspraak over transfers van verzoekers naar Italië uitgesproken door de bevoegde Franse rechtbank van Melun en van Pau. We willen benadrukken dat de door de advocaat van de betrokkene aangehaalde zaken individueel werden behandeld door de bevoegde Franse rechtbank en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake is in deze arresten automatisch transposeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocaat van de betrokkene niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene. Bovendien moet erop worden gewezen dat de situatie zeer onderhevig is aan evoluties, zodat het belang van recente informatie die afkomstig is van objectieve bronnen niet kan worden onderschat waarbij we benadrukken dat de door de advocaat van betrokkene aangebrachte arresten niet als actueel en recent beschouwd kunnen worden, aangezien zij uitgesproken zijn in oktober 2018. Er kan niet verwezen worden naar arresten die een oordeel hebben geveld over beslissingen die gesteund waren op oudere rapporten en dus ook verouderde informatie in tegenstelling tot meer recente en geactualiseerde informatie.

De betrokkene verwijst verder naar het rapport van de Swiss Refugee Council over de verblijfsomstandigheden in Italië in 2016 (*Reception Conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy, SFH/OSAR, August 2016*, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We willen opmerken dat deze bron grotendeels de situatie in Italië van 2015 en 2016 beschrijft. We zijn van oordeel dat de situatie in Italië intussen in grote mate evolueerde en deze bron geenszins de actuele situatie beschrijft. Deze kan dan ook niet zomaar in rekening genomen worden bij het bepalen van de verblijfsomstandigheden in Italië. Daarnaast wensen we te verwijzen naar het Europees Hof dat heeft besloten dat dit rapport niet volstaat 'ter rechtvaardiging van de conclusie dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt bij overdracht aan die lidstaat geconfronteerd zal worden met een dergelijke situatie van zeer verregaande materiële deprivatie' (§94, *Jawo v. Duitsland*, C-163/17, 19.03.2019).

Daarnaast verwijst de betrokkene naar een artikel van 'Quartz', d.d. 16.01.2016., een artikel van 'la Croix', d.d. april 2016, een artikel van 'Courrier international', een artikel van 'Levif' en een artikel van 'Infomigrants'. We willen opmerken dat de meerderheid van deze bronnen grotendeels de situatie in Italië van 2015 en 2016 beschrijft. We zijn van oordeel dat de situatie in Italië intussen in grote mate evolueerde en deze bron geenszins de actuele situatie beschrijft. Daarnaast kunnen deze bronnen ook niet zonder meer als objectief en accuraat worden beschouwd. We willen benadrukken dat de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. In verband met het hoge aantal asielaanvragen in Italië dat een negatieve impact zou hebben op de toegang tot en de lengte van de asielprocedure verwijst de betrokkene naar het rapport van Amnesty International dat bericht over het hoge aantal binnenkomsten over zee en asielaanvragen tijdens 2017-2018 in Italië. We willen opmerken dat de huidige situatie in Italië geëvolueerd is, tussen 01.01.2019 en 29.12.2019, kwamen 11463 personen aan in Italië, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 toen er 23342 personen in Italië aankwamen, de periode waarover het AIDA rapport van 2018 schrijft (<https://data2.unhcr.org/en/documents/download/72411>). Daarnaast willen we over dit rapport van Amnesty International (Amnesty International, Italy 2017/2018, <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/italy/report-italy/>) dat dit voornamelijk handelt over de situatie van verzoekers die Italië proberen te bereiken vanuit Libië via de middellandse zee en over de situatie van de hotspots in Italië. Aangezien de betrokkene in het kader van Verordening 604/2013 overgedragen zal worden naar Italië, zijn de situaties zoals beschreven in het rapport niet van toepassing op de betrokkene. Verder verwijst de betrokkene middels het schrijven naar een rapport van de UNHCR. (UNHCR, *Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy*, juli 2013,

<https://www.unhcr.org/protection/operations/500950b29/unhcr-recommendations-important-aspects-refugeeprotection-italy.html>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We willen opmerken dat dit rapport dateert van 2013. We zijn van oordeel dat de situatie in Italië intussen in grote mate evolueerde en deze bronnen geenszins de actuele situatie beschrijven. Deze bron kan dan ook niet zomaar in rekening genomen worden bij het bepalen van de verblijfsomstandigheden in Italië. We zijn ons er van bewust dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden over de lengte van de asielprocedure in Italië. Deze bemerkingen zijn echter niet van zulke mate dat dit ons doet besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Wat betreft de 'anti-immigranten sfeer' sinds de aanstelling van Salvini wensen we op te merken dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie. Dit leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

De betrokkene verwijst naar de zaak M.S.S./België & Griekenland waarin gesteld wordt dat er een gedegen onderzoek gevoerd moet worden naar het risico op een schending van artikel 3 van de EVRM. We willen opmerken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds oordeelde dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Daarnaast stelt de betrokkene op basis van het besluit in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat er individuele garanties gevraagd moeten worden in het geval van een overdracht naar Italië. We willen erop wijzen dat het oordeel van het EHRM in deze zaak heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Daarnaast verwijst de betrokkene naar het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Het schrijven verwijst naar de passages die berichten over de lengte van de asielprocedure in Italië, de situatie van verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 naar Italië worden overgedragen en de beperkte toegang tot de gezondheidszorg. Het rapport haalt kritische bemerkingen aan bij bovenstaande zaken, maar zoals hieronder duidelijk gemaakt zal worden, zijn deze bemerkingen niet van zulke mate dat dit ons doet besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Betreffende de toegang tot en de lengte van de asielprocedure in Italië schrijft het AIDA rapport dat de termijnen voor het behandelen van verzoeken om internationale bescherming van de normale procedure in praktijk niet gerespecteerd worden, wat kan resulteren in obstakels voor de toegang tot de asielprocedure. Het rapport geeft echter aan dat het aantal lopende procedures (eerste verzoeken) daalde van 145.906 op het einde van 2017 naar 98.369 op 28.12.2018. Deze daling geeft aan dat de Italiaanse autoriteiten er werk van maken om de procedures sneller te laten verlopen, waardoor er minder druk komt op het asielsysteem.

Wat betreft de specifieke situatie van verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 naar Italië overgedragen worden, schrijft het AIDA rapport dat deze personen moeilijkheden ondervinden bij de toegang tot de asielprocedure. In het geval van een impliciet akkoord worden verzoekers overgedragen via de luchthaven van Milan of Rome, waarna ze zich moeten begeven naar de bevoegde instanties. Deze verplaatsing kan in sommige gevallen grote afstand beslagen. We willen hier opmerken dat de verzoeker nog geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. Volgens het AIDA rapport worden verzoeken van personen die nog geen eerder verzoek indienden behandeld in de provincie van aankomst

(p. 55). Bijgevolg moet de betrokkene geen onoverbrugbare afstanden afleggen. We zijn ons er van bewust dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden over de toegang tot de asielpcedure voor personen die aan Italië worden overgedragen in het kader van Verordening 604/2013. Deze bemerkingen zijn echter niet van zulke mate dat dit ons doet besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

In verband met de problematische toegang tot de asielpcedure voor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 overgedragen worden naar Italië verwijst de betrokkene naar het rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017). Het rapport brengt verslag uit van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft gevallen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin ze in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). De betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. Deze verklaring wordt bevestigd door de Eurodac treffer van de betrokkene, die aangeeft dat de betrokkene zijn vingerafdrukken enkel werden geregistreerd voor illegale binnenkomst. Bijgevolg zal de betrokkene de mogelijkheid hebben om in Italië een eerste verzoek in te dienen onder de normale procedure. De betrokkene zal dezelfde rechten hebben als verzoekers voor internationale bescherming die Italië voor de eerste keer betreden.

Verder verwijst de betrokkene naar een passage in het AIDA rapport die bericht over de problematische toegang tot de asielpcedure voor personen die aan Italië werden overgedragen problematisch is, waardoor zij vaak geen toegang hebben tot de opvangstructuren. Het AIDA rapport maakt deze observatie op basis van een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Wat betreft de beperkte toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming verwijst de betrokkene naar een passage in het AIDA rapport over de vertragingen bij het verkrijgen van toegang tot de gezondheidszorg. Het AIDA rapport stelt dat verzoekers in Italië wettelijk recht hebben op gezondheidszorg voorzien door de Nationale Gezondheidszorg (p. 104). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum of verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Wel maakt het rapport gewag van het feit dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Het voornaamste obstakel zijn de hierboven vernoemde vertragingen in de asielpcedure die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Tijdens deze vertragingen hebben verzoekers echter wel toegang tot noodzorg en essentiële behandelingen (p. 104). We willen er andermaal op wijzen dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië, wat bevestigd werd door de Eurodac treffer. Tot op heden bracht de betrokkene geen objectieve elementen of documenten aan die erop wijzen dat de betrokkene in de onmogelijkheid werd gesteld om een verzoek in te dienen. Als een gevolg van het feit dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende resorteerde de betrokkene niet onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn en de bepalingen van Richtlijn 2013/32/EU. We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar de opgenoemde feiten doen ons niet besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Uit bovenstaand onderzoek van het schrijven dd. 08.10.2019 op basis van actuele informatie met betrekking tot de omstandigheden van opvang in Italië valt volgens ons dan ook niet te besluiten dat betrokkene na overdracht aan Italië in situatie zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest impliceert. Op basis van bovenstaande wordt dan ook niet besloten om betreffende de situatie van betrokkene over te gaan op een toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangehaald dat de betrokkene gedwongen werd zijn vingerafdrukken af te staan bij aankomst in Italië wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon

van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door Italiaanse autoriteiten.

Andere relevante informatie over de omstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is terug te vinden in het reeds vernoemde AIDA rapport.

Wat betreft de toegang tot en de kwaliteit van de opvangstructuren maakt het AIDA rapport gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra (pagina 57). Tegelijkertijd geeft het aan dat niet alle centra over één kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum (p. 96). Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100). Hoewel we erkennen dat er opmerkingen gemaakt kunnen worden over de opvangstructuren in Italië, doen voornoemde feiten ons niet besluiten dat dit voor de verzoeker zou leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA rapport maakt gewag van het feit dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 57). Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen. We willen opmerken dat de betrokkene in het schrijven verklaarde dat hij gedurende zijn verblijf in Italië op straat verbleef. Bijgevolg zal de betrokkene na zijn overdracht aan Italië deze moeilijkheden niet ondervinden. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", pagina 87).

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge van deze hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten

het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven.

Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 29.12.2019, kwamen 11463 personen aan in Italië, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 toen er 23342 personen in Italië aankwamen, de periode waarover het AIDA rapport van 2018 schrijft (<https://data2.unhcr.org/en/documents/download/72411>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dd. 19.09.2019 geen gezondheidsproblemen te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Italiaanse autoriteiten (...)."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

"Het beroep werd ingediend binnen de specifieke termijn van 10 dagen.

Verzoeker wordt in een gesloten centrum vastgehouden met het oog op zijn voorgenomen uitzetting, zodat is voldaan aan de voorwaarde van de dreiging van het gevaar (arrest nr. 8510 van 11 maart 2008, Ayih).

Bovendien zal de toepassing van de gewone procedure het niet mogelijk maken om binnen een redelijke termijn een einde te maken aan de schade die wordt veroorzaakt door de handhaving van de bestreden handeling: de gemiddelde termijn voor de behandeling van een beroep bedraagt momenteel 450 dagen (11 maart 2015 : <http://www.rvv-cce.be/fr/actua/premier-president-tire-soonette-dalarme>)."

2.2.2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker sedert 27 januari 2020 van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Omwille van de vasthouding met het oog op zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten, die op 11 februari 2020 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.2.3. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan,

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 5.6, 13, 17, 18(1)(a), 19.2, 22(7) en 27 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast voert verzoeker de schending aan van de rechten van de verdediging en van het beginsel van de gelijkheid der wapens. Tenslotte voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“• Eerste grief: schending van de rechten van de verdediging

Artikel 5.6 eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: « 6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft ».

Artikel 5 van deze verordening heeft tot doel asielzoekers de mogelijkheid te bieden de informatie te verstrekken die nodig is voor de correcte toepassing van de in die verordening vastgestelde aansprakelijkheidscriteria en ervoor te zorgen dat deze asielzoekers toegang hebben tot samenvattingen van de onderhouden die voor dit doel zijn gevoerd (HvJ, 7 juni 2016, zaak C 63/15). De EU-wetgever was niet van plan om de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren voor de eis van snelheid in de behandeling van asielaanvragen (zie in die zin het arrest van 29 januari 2009, Petrozisch, C 19/08, EU:C:2009:41, punt 48).

Artikel 27 van de Dublin III-Verordening garandeert het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie : “Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen”.

De rechten van de verdediging zijn een reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt, « les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (HvJ, M.G. v. Holland, C-383/13, 10 septembre 2013, par. 32).

In casu is op 29 januari 2019– de dag waarop de raadvrouw van Meneer A.(...) K.(...) kennis kreeg van de bestreden beslissing –uitdrukkelijk om de documenten betreffende de Dublin-onderhouden verzocht. De verwerende partij heeft nooit gevolg gegeven aan deze e-mail, zodat de rechten van de verdediging, de procedure op tegenspraak en een doeltreffende voorziening in rechte zijn geschonden aangezien de advocaat van verzoeker het verslag van de onderhouden niet kan vergelijken met de redenen voor de beslissing.

Aldus geoordeeld door het administratieve gerechtshof van Lyon op 7 februari 2017 : « 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...a demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance sur place du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A...B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les dispositions du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ;

12. Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A...B...n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A...B...s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de remise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile de l'avocat de Mme A...B...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, privée d'une garantie ;

13. Considérant qu'il résulte tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal

administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme A... B...aux autorités allemandes ... ».

Daarnaast voorziet artikel 6, lid 5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur slechts in een termijn van 30 dagen voor de mededeling van de gevraagde administratieve documenten, zelfs in gevallen waarin de termijn voor het instellen van beroep minder dan of gelijk is aan 30 dagen, waardoor de verzoeker en zijn advocaat niet tijdig toegang tot deze documenten hebben. Wanneer de burger meer dan een maand heeft om beroep in te stellen, zoals met name bij de Raad van State, is de termijn van dertig dagen voor de mededeling van het administratief dossier niet onredelijk. Bovengenoemd artikel 6 houdt discriminatie in tussen de burger die binnen 30 dagen een beroep moet instellen bij uw raad en degene die over een langere termijn beschikt om een beroep in te dienen bij een administratieve rechtbank.

- Tweede grief: systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers van Italië
De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van Meneer A.(...) K.(...) is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Dezemotiveringmoet rekeninghouden met de elementen van het dossier in hetgeheel en hier op antwoorden op pertinente wijzeso dat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: *“que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »* (CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook *“en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.”* (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, *« la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs »* (RvS, 25 april 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven: *« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause »* (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328); *«[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision»* (RvS, 31 mei 1979, n°19.671); *« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir »* (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970); *«le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »* (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening: *“1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.”*

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: *“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan*

van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

Volgens de bestreden beslissing: “het EHRM in de zaak Mohammad Hussein versus Nederland en Italië reeds oordeelde dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. [...]. Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S.” (bestreden beslissing, pp. 6-7). Echter zijn die twee beslissingen van het EHRM van 2012 en 2014 niet langer zo relevant, aangezien de massale aankomst van migranten in 2015, die alle Europese landen en hun infrastructuur op de proef stelt.

Inderdaad uit het rapport 2017/2018 van Amnesty International blijkt dat Italië overspoeld werd door de massale aankomst van migranten. Die aankomst heeft een impact op de opvangvoorwaarden die niet

voldoen aan de eisen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en die in 2017/2018 niet zijn verbeterd. « Près de 16 000 mineurs non accompagnés ont rejoint l'Italie par la mer. Une nouvelle loi visant à renforcer leur protection a été adoptée en avril. Elle portait sur l'accès aux services et mettait en place des garanties contre les expulsions. Cependant, les autorités peinaient toujours à accueillir les mineurs isolés dans le respect des normes internationales. Sur les quelque 35 000 demandeurs d'asile qui devaient être transférés vers d'autres pays de l'UE au titre du programme européen de relocalisation, seuls 11 464 avaient quitté l'Italie à la fin de l'année, tandis que le transfert de 698 autres était imminent. À la fin de l'année, près de 130 000 personnes avaient demandé l'asile en Italie, contre près de 122 000 en 2016, soit une augmentation de 6 %. Au cours de l'année, 40 % des demandeurs ont obtenu une forme de protection en première instance. En avril, un texte de loi visant à accélérer les procédures d'asile et à lutter contre l'immigration clandestine a été adopté. Il prévoyait notamment une réduction des garanties procédurales pour les recours formés contre des rejets de demandes d'asile. En août, les autorités ont expulsé de force des centaines de personnes, dont de nombreux enfants, d'un bâtiment du centre de Rome. Beaucoup avaient le statut de réfugié et vivaient et travaillaient dans la région depuis plusieurs années. Comme les autorités ne leur ont pas proposé de solutions de relogement satisfaisantes, des dizaines de personnes ont dormi dehors pendant des jours, avant d'être violemment chassées par des policiers en tenue antiémeutes qui ont utilisé des canons à eau et des matraques, faisant plusieurs blessés. Certaines familles ont finalement été relogées temporairement à l'extérieur de Rome ».

Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen een gedeeltelijk het rapport AIDA - Asylum Information Database – Country report: Italy, 2019 update – April gelezen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, maar heeft ook geen rekening gehouden met recente informatie die echter op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Italië wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

Ten eerste wat betreft de toegang tot de asielprocedure, wijzen verschillende rapporten naar de frequent moeilijkheden die de asielzoekers ontmoeten om hun asielaanvraag te registreren, buiten het kwestie van de bevoegd Questura, en bijgevolg toegang krijgen tot opvangvoorzieningen.

Volgens een UNHCR-rapport moet de asielzoeker, inclusief de "dubliné", enkele weken wachten voordat hij zijn verzoek om internationale bescherming kan registreren, wat de doeltreffendheid van de opvang tijdens deze periode ondermijnt. In het verslag wordt ook de toegang tot het asielrecht in bepaalde Italiaanse provincies, waar de registratie van de aanvraag afhankelijk is van het domiciliëring, veroordeeld: "There continued to be reports indicating that the registration of asylum applications is, in some cases, scheduled several weeks after the asylum-seeker has expressed the intention to apply. This practice also affects transferees to Italy under the Dublin Regulation, who, having previously transited through Italy without registering an asylum application, had applied for international protection in other European countries. This delay may result in late access to reception conditions, as well as a lengthier timeframe before their cases are determined. Furthermore, there are continuing reports of difficulties encountered in some Provincial Police HQs (Questura), where a proof of residence (domicilio) is requested for the registration of an asylum application. This may cause, in some cases, further delays in accessing the asylum procedure. It is also reported that information leaflets on the international protection procedure, are not being distributed systematically, as foreseen by law" (UNHCR, Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy, p.6, <http://www.unhcr.org/protection/operations/500950b29/unhcr-recommendations-important-aspects-refugee-protection-italy.html>).

In een verslag van OSAR kunnen we ook lezen dat: « Il subsiste encore des insuffisances dans l'accès à la procédure d'asile. A Milan (et jusqu'à récemment également à Rome), on exige encore toujours une sorte d'attestation de domicile (dichiarazione di ospitalità) pour le dépôt d'une demande d'asile. Tant à Milan qu'à Rome, il peut s'écouler plusieurs mois entre le dépôt de la demande d'asile et son enregistrement formel (verbalizzazione). Pendant cette période, il arrive souvent que les personnes concernées n'aient pas d'hébergement » (OSAR, « Conditions d'accueil en Italie », Août 2016, p.8, beschikbaar op <https://www.osar.ch/assets/news/2016/160908-sfh-bericht-italien-f.pdf>).

In de bestreden beslissing beweert de verwerende partij dat deze bronnen niet meer actueel zijn en dat de situatie in Italië sindsdien is veranderd (bestreden beslissing, p. 5). Dit werd echter door het AIDA-rapport van 2019 bevestigd (zien administratief dossier): Dit werd door het AIDA-rapport van 2019 bevestigd. In het verslag wordt ook gewezen op het gebrek aan een behoorlijke rechtsgang en op de risico's van detentie van de "Dublin-terugkeerders": « Some Dublin returnees were denied access to the Italian reception system upon arrival altogether or had to wait a long time before they were accommodated in SPRAR facilities. In its latest report of February 2018, MSF documented an increase of Dublin returnees among the homeless persons in Rome, Lazio who have no immediate and automatic access to the reception system. It should be noted that if returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the Withdrawal of Reception Conditions, the Prefecture could deny them access to the reception system. Substandard conditions in

first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs. The two organisations also found that oftentimes the receiving authorities were unaware of the specific vulnerability of the Dublin returnees. In one incident at Caserma Caraverzani, Udine, Friuli-Venezia Giulia, an Afghan asylum seeker returned from Austria to Italy committed suicide in August 2018. The person was under treatment by the local mental health service in Austria. It seems that no information was provided about his health status before or after the Dublin transfer.

Re-accessing the asylum procedure

Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases. The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. Dublin returnees face different situations depending on whether or not they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether or not the Territorial Commission had taken a decision on the application:

In “take charge” cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country,²¹⁹ he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant and be notified an expulsion order. In September 2018 a Libyan national arriving from Germany at Milan Malpensa Airport after Italy had accepted its responsibility was not allowed to seek asylum and received an expulsion order. An ASGI lawyer is representing the individual before the Magistrates’ Court (giudice di pace) of Varese that has not yet decided whether the removal order should be suspended or not. As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum in at Milan Malpensa Airport in 2018.

In “take back” cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile).²²⁰ He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a termination decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure. If the procedure has been terminated, however, the new application will be considered a Subsequent Application and will be subject to the stringent regulations set out by the Procedure Decree following the 2018 reform.

In “take back” cases where the person’s asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission,²²¹ if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. According to the new notification procedure applied since the end of October 2018 (see Regular Procedure: General), the same could happen even in case the applicant had been not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (irreperibile), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura. Courts from other countries have not taken a uniform approach to the compliance of transfers to Italy with fundamental rights, including following the amendments to the reception system by Decree Law 113/2018. Inconsistent court decisions have been noted in Germany and the Netherlands. In Switzerland, courts have not changed their previous position on the legality of transfers to Italy.²²³ In the United Kingdom, however, the Upper Tribunal annulled a transfer to Italy on 4 December 2018 concerning one asylum seeker and one beneficiary of international protection finding that the threshold for ill-treatment prohibited by Article 3 ECHR may be met in cases involving demonstrably vulnerable asylum seekers and beneficiaries of international protection” (AIDA verslag, Italië – Update 2018, Maart 2019).

De gevolgen van deze gebrekkige procedure over de toegang tot de opvangvoorzieningen zijn duidelijk vastgesteld in de AIDA report over Italië: “According to the practice recorded in 2016, 2017 and 2018, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and undergoing initial registration (fotosegnalamento), they may access accommodation centres only after their claim has been lodged (verbalizzazione). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleeping rough. As reported by MSF in February 2018, at least 10,000 persons were excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory, namely Ventimiglia, Turin, Como, Bolzano, Udine, Gorizia, Pordenone,

Rome, Bari and Sicily. Recent examples of asylum seekers facing obstacles to accessing accommodation include the following: Friuli-Venezia Giulia: Asylum seekers in Pordenone faced severe obstacles to access asylum procedure and accommodation system in 2018. From November 2017, four asylum seekers, one Afghan citizen and three Pakistanis, had to wait 10 months to access the asylum procedure being refused and bounced from Venice Questura to the Pordenone Questura and back, with neither Questura undertaking responsibility. In September 2018, after several legal warnings the asylum seekers got access to the procedure and lodged their applications at Questura of Venice, but they are still waiting to get a place in the reception system. Three of them lodged an appeal to the Administrative Tribunal of Court against the “administrative silence” of the Prefecture of Venice after they had been convicted for unlawful occupation of the abandoned building they were living in. At the end of February 2019, the Administrative Court of Veneto accepted the appeal and ordered the Prefecture of Venice to activate the requested accommodation within 30 days. They are still waiting for a placement at the time of writing. Still in 2018, in Trieste, people waiting to lodge their asylum application and to be accommodated were fined by the police for squatting. Lazio: On the occasion of the eviction of the building occupied by Eritrean refugees, which took place in Rome on 19 August 2017, UNHCR denounced the fact that hundreds of people fleeing war and persecution in transit in the city of Rome were forced to sleep on the streets in the absence of adequate reception. Due to the chronic lack of places in reception, makeshift settlements are increasingly set up in abandoned buildings far from the city centre, where hundreds of people live under squalid conditions. Tuscany: In September 2018, a group of 20 to 30 asylum seekers from Pakistan had to wait for about three months to have access to reception facilities in Florence. After the fotosegnalamento, the Questura deferred all responsibility to the Prefecture which has been slow in arranging reception despite the intervention of Medici per idiritumani (MEDU) and ASGI. 369 As of 10 January 2019, over 80 people excluded from the reception system, some of them holders of humanitarian protection status and removed from facilities after the entry into force of the legislative decree 113/2018, were sleeping in the Parco delle Cascine in Florence. CCE X - Page 13 Trentino-Alto Adige: In September 2018, almost 80 people were sleeping on the street awaiting to lodge their asylum application and to be accommodated in Trento, as their appointment for verbalizzazione at the Questura was for January 2019. Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura”(see Registration [1 Asylum Information Database van European Council : Italy 2018, p.82-84)

Volgens de UNHCR: “Reportedly, authorities in various Italian regions request evidence of a residence address in order to allow asylum-seekers to lodge a claim, hindering effective access to asylum procedures” (UNHCR, “Fact Sheet – Italy – October 2019”, beschikbaar op <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/72439>).

Hoewel de rechtbanken van Rome en Palermo de opgelegde voorwaarden om toegang krijgen tot de asielprocedure alsonwettig beschouwt, hebben ze de verdragen bij de registratie van asielaanvragen niet weggevoerd. Bovendien de zerechtspraak betreft alle provincies niet. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, bestaat er een reëel risico dat verzoeker in geval van terugkeermoeilijkheden zal ontmoeten om zijn verzoek in te dienen, en bijgevolg toegang krijgen tot de opvangvoorzieningen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, bestaat er een reëel risico dat verzoeker in geval van terugkeer moeilijkheden zal ontmoeten om zijn verzoek in te dienen, en bijgevolg toegang krijgen tot de opvangvoorzieningen. Deze verslagen tonen ook aan dat de procedure arbitrair en oneerlijk is.

Ten tweede houdt de verwerende partij geen rekening met de verschillende bronnen die de opvangvoorzieningen aan de kaak stellen.

In een artikel van april 2016 wijst de journalistieke bron "La Croix" op de impact van de verzaaging van het Italiaanse opvangsysteem op de toegang tot opvangvoorzieningen: « L'Italie doit elle-même réformer en urgence son système d'accueil totalement saturé. 111 000 personnes sont placées dans des structures gérées sous la responsabilité de l'État. Mais 70 000 d'entre elles sont logées dans des hôtels ou pensions qui n'assurent que gîte et couvert. Or tout demandeur d'asile devrait avoir accès, au moins, aux services de santé et aux cours d'italien. » (...) Ces jeunes hommes, ces femmes, parfois avec enfants, qui disparaissent dans la nature risquent, de fait, de grossir les rangs des « invisibles ». Selon le rapport de MSF Italie, 10 000 demandeurs d'asile et réfugiés de 20 à 34 ans – Nigériens, Somaliens, Ghanéens, Afghans – sont privés de toute assistance de l'État. La plupart vivent sans toilettes, sans douche, sans électricité. Certains ont trouvé refuge sous des ponts, dans des gares, dans des champs ou dans des squats. Une situation honteuse pour l'Italie » (La Croix, « L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés », 13 avril 2016, beschikbaar op : <https://www.la-croix.com/Monde/Europe/L-Italie-besoin-nouveau-plan-accueil-refugies-2016-04-13-1200753192>).

Volgens de verwerende partij, "De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties" (bestreden beslissing, p. 5). De verklaringen in dit krantenartikel worden echter bevestigd door internationale organisaties.

Inderdaad veroordeelt AZG ook de overbevolking van de opvangcentra, de vernederende sanitaire omstandigheden, het gebrek aan informatie en het gebrek aan toegang tot justitie en gezondheidszorg voor asielzoekers in Italië: "[a]s 2015 drew to a close, Doctors Without Borders, known by its French acronym MSF (Médecins sans Frontières), announced it would cease activities at migrant reception centers in Italy in the new year. The move — a protest against substandard conditions and absent government attention — is the latest signal that Europe's creaking asylum system is not improving fast enough or measurably. And yet, the stream of migrants and refugees crossing the Mediterranean flows unabated." "(...) MSF has frequently complained of overcrowding, unsanitary conditions and lack of adequate legal and medical services, they found the local government an unwilling partner. "We don't share the same vision," Sara Creta, a communications officer for MSF Italy, tells Quartz. "In general, the authorities have not expressed any will to improve reception conditions, or especially to develop a structural response." "In Nov. 2015 the group presented a report to Italy's Parliamentary Commission, highlighting cockroach infestations, overcrowding, lack of separation between men, women, and children, dirty toilets and showers without privacy, leaks and mould in sleeping areas, and poor communication with the outside world. But even this did not lead to any significant changes." "(...) Besides the poor conditions of the buildings, where people are often detained for weeks, Creta says one of the biggest challenges for MSF was trying to identify and help vulnerable people when they first arrive—like minors, victims of torture or rape, and single women in danger of being trafficked—so that they could be moved to special, protected reception centers." "MSF's report also decries the lack of legal information available to new arrivals, especially in situations where asylum decisions are being made on the spot. Creta says they have documented many cases of illegal "refusal of entry" decrees, arbitrarily classifying a new arrival as an "economic migrant," and denying him or her the right to apply for asylum under EU and international law. In some cases, minors are labeled adults and told to leave the country. Since the shelters are effectively used as short-term detention centers, immigration lawyers usually cannot gain access to those inside" (Quartz, « Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest », 16 januari 2016, beschikbaar op: <http://qz.com/593739/italys-refugee-centers-are-so-awful-doctors-without-borders-pulled-out-in-protest/>).

De vernederende levensomstandigheden werden nog door AZG bevestigd in 2018: "Dans un nouveau rapport très documenté, MSF dénonce les conditions de vie sordides de milliers de migrants vulnérables en Italie. On y voit des images de réfugiés et requérants d'asile bloqués aux frontières, dormant sous les ponts, dans des tunnels ou des ghettos désaffectés, éloignés de tout. Vivant en dehors du système d'accueil formel des milliers de personnes n'ont pas accès aux soins de base ou à la nourriture. Selon MSF ce sont presque 10'000 personnes qui sont réparties dans 47 camps insalubres dispersés entre les villes de Turin, Milan, Florence, Foggia, Rome et les villes frontalières de Ventimiglia, Côme, Gorizia et Bolzano. La moitié des sites visités par MSF n'ont pas d'eau ni d'électricité. Beaucoup de lieux improbables sont occupés uniquement par des hommes, dans d'autres sites se trouvent des femmes seules et même des familles avec enfants en bas âge. L'ONG explique que cette situation résulte des nombreuses évictions forcées qui se sont multipliées ces derniers mois conduisant à la création de groupes dispersés vivant dans des conditions extrêmes sans accès aux soins médicaux et aux services sociaux. Les personnes concernées sont somaliennes, syriennes, irakiennes, pakistanaïses, afghanes, toutes en possession d'un statut de protection mais incapables de trouver un emploi stable et un logement » (AZG, « MSF dénonce les conditions de vie abjectes des requérants d'asile et des réfugiés en Italie », 11 februari 2018, beschikbaar op: <https://blogs.letemps.ch/jasmine-caye/2018/02/11/msf-denonce-les-conditions-de-vie-abjectes-des-requerants-dasile-et-des-refugies-en-italie/>).

Een rapport van december 2018 van de Danish Refugee Council stelt echter dat de opvang van vreemdelingen in Italië opvallend verslechterd is sinds het SALVINI decreet: "Following the cases documented through the monitoring project, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council find that it is clear, that there is a real risk of vulnerable Dublin returnees not being provided with adequate reception conditions upon arrival in Italy, exposing them to a risk of ill-treatment contrary to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter of fundamental rights. The risk that the fundamental rights of Dublin returnees will be violated upon return to Italy has only increased following the changes to the Italian reception system introduced by the Salvini Decree, which entered into force on 5 October 2018 and which significantly affect the Italian reception system for the worse. ... The experiences of the participating asylum seekers show that after accessing reception conditions, which are often far from adequate to meet their special reception needs, vulnerable Dublin returnees risk losing the right to accommodation without due consideration of their vulnerable situation. Following the cases documented through the monitoring project, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council find that it is clear, that there is a

real risk of vulnerable Dublin returnees not being provided with adequate reception conditions upon arrival in Italy, exposing them to a risk of ill-treatment contrary to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter of fundamental rights. The risk that the fundamental rights of Dublin returnees will be violated upon return to Italy has only increased following the changes to the Italian reception system introduced by the Salvini Decree, which entered into force on 5 October 2018 and which significantly affect the Italian reception system for the worse. Finally, the experiences of the monitored vulnerable Dublin returnees emphasize that Member States must abide by their obligations under the Dublin III Regulation to ensure that the special needs of Dublin returnees are adequately addressed following a Dublin transfer to the responsible Member State. As illustrated by the case studies in this report, those responsible for addressing the special needs of vulnerable Dublin returnees often seem to be unaware of these, in spite of the transferring Member States' obligations under Articles 31 and 32 of the Dublin III Regulation to transmit information on any special needs of the person to be transferred" ("MUTUAL TRUST IS STILL NOT ENOUGH, The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation", December 2018, beschikbaar op <https://drc.ngo/media/5015811/mutual-trust.pdf>). Als de opvang van kwetsbare mensen al slecht is, zal deze opvang nog slechter zijn voor mensen zonder specifieke behoeften.

Deze systemische tekortkomingen dwingen de asielzoekers in de straat te leven: « San Ferdinando shantytown cleared in first major eviction after launch of hardline immigration measures. More than 1,500 people are being ousted from the refugee camp at San Ferdinando, in southern Italy, in the largest eviction since Italy's rightwing populist government's immigration measures kicked in. On Wednesday morning, almost 1,000 paramilitary police officers surrounded the 400 shacks where the migrants have lived since the camp was established in 2010, near Gioia Tauro, in Calabria. As people were ushered out clutching their few possessions, bulldozers demolished the shanty town of cardboard and wood huts in a matter of hours. "As promised ... we went from words to actions," said the interior minister, Matteo Salvini, head of the far-right League party. The majority of the camp's inhabitants are from sub-Saharan Africa and worked in nearby farmers' fields as illegal agricultural workers for paltry, exploitative wages" (The Guardian, "Salvini crackdown: bulldozers demolish Italian camp housing 1,500 refugees", 6 maart 2019, <https://www.theguardian.com/global-development/2019/mar/06/salvini-crackdown-bulldozers-clear-italian-camp-housing-1500-refugees>).

Hier ook in de bestreden beslissing beweert de verwerende partij dat deze bronnen niet meer actueel zijn en dat de situatie in Italië sindsdien is veranderd. De verwerende partij is van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op opvangvoorzieningen. OSAR heeft onlangs echter bevestigd dat de situatie ondanks de vermindering van het aantal asielzoekers in Italië niet is verbeterd:

□ OSAR, "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie", 8 mei 2019 (beschikbaar op: <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>): "Le nombre des personnes requérantes d'asile nouvellement arrivées en Italie a fortement baissé en 2018 par rapport à l'année précédente. Notamment en raison de la collaboration douteuse entre autorités italiennes et libyennes dans le cadre de l'accord de février 2017. Selon le HCR, la période de janvier à septembre 2018 a connu l'enregistrement de seulement 21'000 nouvelles arrivées en Italie contre 105'400 pendant la même période en 2017. Au total, le ministère italien de l'intérieur a enregistré en 2018 53'596 nouvelles demandes de protection. Cela ne signifie pas pour autant que la pression sur le système italien de l'asile ait faibli. L'Italie continue de recevoir de très nombreuses demandes de reprise en charge ou de prise en charge dans le cadre du Règlement Dublin III (plus de 31'000 en 2018). La plupart du temps, elle ne répond pas dans le délai fixé et se rend ainsi automatiquement responsable de mener la procédure d'asile. En outre, il y a une immense quantité de dossiers en souffrance, la décision de première instance sur l'asile se faisant attendre en moyenne deux ans depuis le dépôt de la demande.⁵¹ Il s'ensuit que le nombre de personnes dont la procédure d'asile est pendante reste très élevé. En même temps, des unités d'accueil sont fermées et celles qui ne le sont pas sont absorbées par des centres plus grands (et plus anonymes). « Les conditions dans les CAS et les CARA sont souvent extrêmement mauvaises et insuffisantes de telle sorte qu'elles doivent être qualifiées d'inhumaines et de dégradantes ». (...)

L'OSAR continue d'observer que les personnes transférées en Italie depuis la Suisse ou d'autres Etats membres de Dublin sur la base du Règlement Dublin III n'y trouvent souvent pas ou trop peu de soutien. Les expériences et documentations de l'OSAR dans le cadre de la première période de rapport du « Dublin Returnee Monitoring Project » (DRMP)⁵⁴ montrent que, même dans les cas où les autorités italiennes ont donné des assurances individuelles sur les conditions d'accueil de familles selon l'arrêt Tarakhel⁵⁵ de la Cour EDH, l'accueil réservé aux personnes requérantes d'asile transférées n'a pas toujours correspondu à ces assurances. Ces personnes – pour autant qu'elles le soient – sont fréquemment hébergées dans de grands centres collectifs qui sont inadaptés aux personnes vulnérables et qui ne tiennent pas compte de leurs besoins particuliers. (...)

Le deuxième rapport relève que des personnes vulnérables transférées n'ont trouvé en Italie qu'insuffisamment ou avec retard accès à un hébergement et à des soins qui leur ont même été parfois refusés.

Au sujet des transferts à Milan, la Dr. Ilaria Sommaruga rapporte que la grande majorité des personnes de retour dans le cadre de Dublin ne reçoit pas d'informations des autorités italiennes après le transfert et que ces dernières se bornent à les prier de quitter l'aéroport et de s'annoncer dans les trois jours à la Questura de Varese. Après cette démarche, les personnes transférées reçoivent un premier rendez-vous pour le dépôt officiel de leur demande d'asile, normalement quelques semaines plus tard. Le délai peut toutefois varier en fonction de la pratique et des disponibilités de chaque Questura. Lors du deuxième rendez-vous, le formulaire C3 est rempli. En général, la personne requérante d'asile n'obtient qu'ensuite le droit d'accès au système d'accueil. L'organisation NAGA entend tous les jours parler de personnes s'étant présentées à la Questura de Milan pour l'enregistrement de leur demande d'asile et s'étant fait renvoyer en se faisant inviter par exemple à revenir un autre jour ou à apporter une attestation de domicile, sans que leur demande d'asile ne soit enregistrée.

« Selon la [nouvelle] loi, les personnes requérantes d'asile de retour ne peuvent plus être hébergées que dans des CAS, ce qui signifie qu'il n'y a plus d'aide à l'intégration ni de soutien pour les personnes ayant particulièrement besoin de protection (familles, femmes seules (avec enfants), malades, ...). Il n'y a pas de cours d'italien, pas d'encadrement psychologique, que des soins médicaux réduits au minimum et pas de médiation linguistique. L'assistance sociale est réduite au minimum de sorte que les personnes hébergées sont le plus souvent livrées à elles-mêmes en tout cas la nuit – une situation qui n'est pas rarement dangereuse car la méconnaissance de la langue empêche ces personnes par exemple de signaler une urgence médicale » (pp. 11-13).

□ OSAR, "Des conditions inacceptables pour les personnes requérantes d'asile en Italie", 9 mai 2019 (beschikbaar op: <https://www.osar.ch/news/archives/2019/des-conditions-inacceptables-pour-les-personnes-requerantes-dasile-en-italie.html>): « La situation en Italie pour les personnes requérantes d'asile s'est encore détériorée après les élections du printemps 2018 et tout particulièrement depuis l'entrée en vigueur du décret Salvini en octobre 2018: les droits des personnes en quête de protection ne sont pas garantis. Dans son analyse de la situation actuelle en Italie, l'OSAR dénonce les durcissements du système d'asile et appelle une nouvelle fois à renoncer aux transferts Dublin vers ce pays, notamment pour les personnes vulnérables.

Après la victoire électorale des partis de droite en mars 2018, le ministre de l'Intérieur Matteo Salvini (Lega) a fait tout son possible pour tenir ses promesses électorales et réduire massivement les dépenses liées au système d'asile italien. Plusieurs centres d'hébergement ont ainsi été fermés immédiatement après les élections et des postes de l'administration, pourtant nécessaires au fonctionnement du système d'asile, n'ont pas été reconduits. Le 5 octobre 2018, le décret Salvini sur la sécurité et l'immigration est entré en vigueur.

Des rapports d'ONG locales et d'avocat-e-s italien-ne-s confirment que les durcissements de la législation italienne introduits par le décret Salvini ont considérablement affecté la situation sur le terrain. Les coupes budgétaires ont eu un impact négatif sur les conditions d'accueil dans les centres d'accueil, réduisant encore davantage l'accès aux soins et à l'assistance juridique. En Italie, les personnes requérantes d'asile se trouvent souvent dans une situation de pauvreté matérielle extrême qui ne leur permet pas de subvenir à leurs besoins les plus élémentaires, comme se nourrir, se laver et se loger. Cette situation a des effets négatifs sur leur santé physique et/ou psychique et, en fin de compte, porte atteinte à la dignité humaine".

□ OSAR, "Italie: une prise en charge toujours insuffisante", 23 septembre 2019 (beschikbaar op: <https://www.osar.ch/news/archives/2019/italie-une-prise-en-charge-toujours-insuffisante.html>): « Une mission d'information de l'Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) qui s'est rendue en Italie montre que les personnes vulnérables renvoyées en Italie conformément au règlement de Dublin ne sont toujours pas prises en charge de manière adéquate par le système d'asile italien.

L'OSAR se rend régulièrement en Italie pour évaluer la situation. Le dernier voyage d'information à Rome et à Milan en septembre a constaté que malgré la diminution du nombre d'arrivées, la situation des requérant-e-s ne s'est pas améliorée, pas plus que celle des titulaires de protection. En particulier dans les cas de personnes vulnérables, qui ont besoin d'une prise en charge particulière, l'accès à tout soutien est problématique et arbitraire. L'OSAR s'en tient donc à sa recommandation de ne pas renvoyer les requérant-e-s d'asile et les titulaires de protection en Italie.

Le décret dit «Salvini» a des répercussions négatives

L'hébergement, l'accès à la nourriture et à divers services de base et l'intégration restent les principales préoccupations des requérant-e-s d'asile et des titulaires d'un statut de protection en Italie. L'OSAR considère que les effets du décret dit «Salvini», entré en vigueur il y a près d'un an pour renforcer la loi sur l'immigration, sont dévastateurs. Les personnes requérantes d'asile sont confrontées à des conditions bien pires dans les centres d'asile qu'avant le décret. Ce qu'il leur reste, c'est un lit et de la nourriture. Cette situation est particulièrement dévastatrice pour les personnes vulnérables, telles que les personnes en quête de protection, qui sont traumatisées par les circonstances de leur fuite. Comme il n'y a pratiquement pas de personnel spécialisé présent dans les centres, il est souvent impossible de les identifier en fonction de leurs besoins. Seuls les mineurs non accompagnés sont mieux traités et ne sont actuellement pas hébergés dans ces centres rudimentaires.

Avant l'entrée en vigueur du décret dit «Salvini» en octobre 2018, les personnes vulnérables avaient la possibilité – si des places étaient disponibles – d'être hébergées dans des centres d'accueil disposant de services spécifiques avec des places spécifiques pour les personnes vulnérables ».

□ OSAR, « Reception conditions in Italy – Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy », januari 2020 (beschikbaar op : <https://www.osar.ch/assets/herkunftslaender/dublin/italien/200121-italy-reception-conditions-en.pdf>): « Although the number of sea arrivals in Italy dropped significantly, there are still shortcomings regarding access to the asylum procedure as well as in the reception system itself. (p. 15) (...)

Changes in the relevant laws as well as in practice have had a tremendous impact on the reception system: The Salvini Decree,³⁰ which entered into force on 4 October 2018, restricted the scope people allowed to enter the second-line reception system SPRAR (now called SIPROIMI). Only people with international protection status and unaccompanied minors are now entitled to enter SIPROIMI projects. There are no exceptions for vulnerable asylum seekers. They are accommodated in first-line reception centres, of which the CAS (originally introduced as emergency centres) constitute the vast majority. In the past, these centres were often not able to adequately host people with special needs, as the ECtHR also found in its Tarakhel ruling³¹ of 4 November 2014. Since the implementation of amendments following the Salvini Decree, the quality and the services offered by first-line reception centres have further deteriorated significantly. This is mainly due to new provisions for public procurement tenders (Capitolato) published for first-line reception centres, which reduce the state's financial contribution from 35 € per asylum seeker a day to 20 €. As a result, competitors in the public procurement procedure are forced to drastically cut their services and let go half of their staff. This development has had a negative impact on all people accommodated in the CAS, but vulnerable people have been hit the hardest, as they depend on special support. It also means that it is almost impossible to identify vulnerabilities due to limited resources and staff. To sum up, people with special reception needs will most likely not be provided with adequate services and support in first-line reception.

Second-line reception (SIPROIMI, to which asylum seekers no longer have access!) would be far better equipped to accommodate families or asylum seekers with vulnerabilities, as they have more resources. However, on 8 January 2019, the Italian Dublin Unit sent a circular letter to all other Dublin Units, confirming that asylum seekers, including families, are no longer entitled to SPRAR/SIPROIMI, but must be placed in first-line reception centres. In this letter, the Italian Dublin Unit claims that conditions in first-line reception centres are suitable for everyone. However, considering the above, the conditions clearly are not in line with the Tarakhel ruling by the ECtHR. (p. 16) (...)

According to estimate, the abolition of humanitarian status in Italy with the Salvini Decree of 4 October 2018 will force 140,000 people into a precarious situation by December 2020.

Access to healthcare is restricted in practice. First of all, many asylum seekers and people with protection status are not properly informed about their rights and the administrative procedure to register with the national health service (SSN) and to obtain a health card. Secondly, there are ambiguities surrounding the registration procedure with regard to the conditions that applicants need to fulfill. One of these conditions is proof of residence ('residenza'), which is impossible to fulfil for those that have fallen through the cracks of the reception system. In some regions, ambiguity also exists with regard to the registration of asylum seekers, so that some municipalities refuse to register asylum seekers in the civil registry as a result of the Salvini Decree. Consequently, some local health administrators are unable (because of their software that requires certain information before the application can be registered) or unwilling to register these applicants with the SSN. In other regions, the health authorities have decided that asylum seekers are only entitled to services from the SSN for one year after registration of their asylum application, and that they are no longer entitled to their own general practitioner. Throughout Italy, it is difficult to get referred to specialist doctors. Waiting lists for medical treatments or medical examinations such as a CAT scan are sometimes longer than a year.

Another problem related to healthcare is the cost of pharmaceuticals. People that are registered with the SSN are not automatically exempted from paying (part of) the cost of medications prescribed by their doctors. According to Italian law, only those who cannot afford to pay for medications, such as pensioners or people that have lost their job, can be exempted. Under Italian law, asylum seekers gain the right to work two months after lodging their asylum application. In some regions, asylum seekers and beneficiaries of protection are registered as 'economically inactive' from two months after lodging their application, as they have not lost their job but are not working either. As a result, they cannot automatically benefit from the exemption for unemployed people in these regions. In practice, this means that they are no longer exempt from paying the fee for medical services (except in the case of acute emergencies) or from paying (a part of) the cost of medication. In other regions, it can take up to six months before they receive confirmation that they are exempt from paying the fee. The resulting de facto obligation to pay the fee after just a few months represents a considerable financial barrier to accessing the healthcare system for asylum seekers and beneficiaries of protection. (p. 18)

In the opinion of OSAR, there are therefore numerous systemic shortcomings in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. The reception system is based on short-term emergency measures and is highly fragmented. Vulnerable asylum seekers and beneficiaries of international protection run the risk of seeing their rights as guaranteed under international and European law infringed ». (p. 19)

Hoewel het aantal aankomsten is afgenomen, heeft echter het SALVINI decreet de situatie verslechterd en de verwerende partij heeft geen rekening gehouden met alle gevolgen van het decreet: « According to Simone Andreotti, president of InMigrazione, a nonprofit that studies the Italian immigration system, the decree has forced “dozens and dozens” of refugee centers to close and introduced drastic financial cuts to refugee programs that will drive asylum-seekers deeper into poverty. Previously, the Italian government paid \$40 per person, per night to provide food, shelter and social work to promote integration. That figure is now \$24.

Charities hosting asylum-seekers in small centers and apartments can no longer do so without incurring losses; many have already closed. The cuts have wiped out all integration initiatives for asylum-seekers. In many cases, centers can no longer provide language and culture classes, professional training, public transport vouchers, psychological support, medical care or legal aid.

As a result, hundreds of asylum-seekers are being transferred to bigger centers that can run on tight budgets. These larger centers only provide board and lodging, often cramming over 10 people in a room in locations far from cities.

‘A 10-year step back’ Critics say the decree destroys years of social work, disrupts the asylum-seekers’ path to integration and makes them more vulnerable. Andreotti calls the decree “a 10-year step back.” Andreotti says cuts will also affect staff capacity, leaving asylum-seekers to fend for themselves. He estimates a loss of 20,000 jobs— about half of the total number of people working in the industry. “...it’s obvious that if you push hundreds of people with a traumatic past into destitution in a new country, you expose them and the surrounding communities to exploitation, illegality and tension.” Simone Andreotti , president of InMigrazione, Italy

“And it’s obvious that if you push hundreds of people with a traumatic past into destitution in a new country, you expose them and the surrounding communities to exploitation, illegality and tension,” he says. The Association for Juridical Studies on Immigration (ASGI) said in a statement that the decree had “an apparent will to restrict individual rights and freedoms and create new forms of social tension.” “It’s apparent that the decree aims to create large detention centers, not foster integration,” says Silvia Bartellini, the head of Passepartout, a Milan-based organization that has had to stop hosting asylum-seekers in apartments.” (PRI, “After budget cuts, asylum-seekers in Italy forced out of cities”, 31 juli 2019, beschikbaar op <https://www.pri.org/stories/2019-07-31/after-budget-cuts-asylum-seekers-italy-forced-out-cities>)

Ten derde ook de toegang tot medische zorg is zeer beperkt door administratieve problemen en taalbarrières: “The right to medical assistance is acquired at the moment of the lodging of the asylum application but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code assigned by Questura when lodging the asylum application. This means that it reflects the delay in lodging the asylum claim, which corresponds to several months in certain regions (see Registration). Pending enrollment, asylum seekers only have access to medical treatment ensured by Article 35 TUI to irregular migrants: they have access to emergency care and essential treatments and they benefit from preventive medical treatment programmes aimed at safeguarding individual and public health. Asylum seekers have to register with the national sanitary service in the offices of the Local Health Board (Azienda sanitaria locale, ASL) competent for the place they declare to have a domicile. Once registered, they are provided with the European Health Insurance Card (Tessera europea di assicurazione malattia, TEAM), whose validity is related to the one of the permit of stay. Registration entitles the asylum seeker to the following health services: - Free choice of a general doctor from the list presented by the ASL and choice of a paediatrician for children (free medical visits, home visits, prescriptions, certification for access to nursery and maternal schools, obligatory primary, media and secondary schools); - Special medical assistance through a general doctor or paediatrician’s request and on presentation of the health card; - Midwifery and gynaecological visits at the “family planning” (consultorio familiare) to which access is direct and does not require doctors’ request; and - Free hospitalisation in public hospitals and some private subsidised structures. The right to medical assistance should not expire in the process of the renewal of the permit of stay, however in practice, asylum seekers with an expired permit of stay have no guarantee of access to nonurgent sanitary treatments for a significant length of time due to the bureaucratic delays in the renewal procedure. This also means that where asylum seekers do not have a domicile to renew their permit of stay, for example because their accommodation right has been revoked, they cannot renew the health card. Medical assistance is extended to each regularly resident family member under the applicant’s care in Italy and is recognised for new-born babies of parents registered with the National Health System. Regarding the effective enjoyment of health services by asylum seekers and refugees, it is worth noting that there is a general

misinformation and a lack of specific training on international protection among medical operators. In addition, medical operators are not specifically trained on the diseases typically affecting asylum seekers and refugees, which may be very different from the diseases affecting Italian population. One of the most relevant obstacles to access health services is the language barrier. Usually medical operators only speak Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding between operator and patient.⁴⁸³ Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse. These problems are worsening due to the adverse conditions of the accommodation centres and, as highlighted by MSF in the Fuori Campo reports published in March 2016 and February 2018, the informal accommodation in different metropolitan areas » (AIDA Report – Update 2018, April 2019, p.104-105).

Dit gebrek aan effectieve toegang tot medische zorgen is bevestigd door Uw Raad: “Uit het voorgaande blijkt prima facie dat de gemachtigde erkent dat er zich problemen kunnen voordoen bij de registratie van het beschermingsverzoek bij Dublin-terugkeerders en dat de registratie van het beschermingsverzoek samenhangt met toegang tot de gezondheidszorg. Er blijkt prima facie dat het niet is uitgesloten dat tussen het ogenblik van het doen van het beschermingsverzoek en de registratie ervan een termijn ligt die varieert van een week tot meer dan zes maanden. De Raad stelt prima facie bijgevolg vast dat indien men een dringende medische opvolging behoeft, anders dan degene die valt onder de spoedgevallen, dit potentieel maanden kan duren vooraleer men daadwerkelijk toegang heeft tot de nodige medische zorgen” (RvV - arrest nr. 215.169 van 15 januari 2019).

Volgens l’OSAR: “En vertu du droit de l’UE, les personnes requérantes d’asile vulnérables ont le droit d’être traitées avec un soin particulier.⁶⁵ Il s’agit aussi des personnes ayant un trouble psychique et de celles ayant souffert de la torture et d’autres formes graves de violence psychique ou physique. « Dans le cadre de la nouvelle réglementation introduite dans le décret Salvini, les besoins et conditions individuels des personnes requérantes d’asile ne sont toutefois pas pris en considération car le nouveau capitolato ne prévoit aucun moyen permettant de maîtriser des problèmes psychiques et sanitaires spécifiques ».

Selon le droit italien, les personnes requérantes d’asile, tout comme les personnes migrantes au séjour irrégulier, ont accès aux soins d’urgence et aux traitements vitaux. En ce qui concerne l’accès aux soins courants (SSN, Sistema Sanitario Nazionale), le ministre de l’intérieur a répondu aux questions posées on line à propos de la loi Salvini que rien n’a changé avec l’entrée en vigueur de la nouvelle loi.⁶⁸ Le ministère de l’intérieur souligne que « les nouvelles dispositions, comme par le passé, autorisent l’accès aux prestations de service qui sont fournies sur le territoire, y compris aux soins, au domicile indiqué dans l’attestation de séjour ».

Cela signifie que, dans la pratique, le droit à une aide médicale n’est donné qu’au moment de l’enregistrement de la demande d’asile à la Questura. Mais cela signifie aussi que le retard dans l’accès aux soins médicaux reflète le retard dans l’enregistrement de la demande d’asile, qui peut être de plusieurs mois dans certaines régions. Un accès facile aux soins médicaux n’est dès lors pas garanti. Cela est particulièrement problématique pour les personnes requérantes d’asile en traitement, dont l’état de santé s’aggraverait en cas d’interruption de ce traitement.

Une inscription dans le SSN ne garantit en outre pas encore des soins appropriés pour les personnes requérantes d’asile. Elle ne donne qu’un droit d’accès à un médecin de famille (pour les adultes) et, sur délégation de ce médecin, à un spécialiste. C’est pourquoi, il est important que le médecin de premier recours et la personne requérante d’asile puissent communiquer efficacement pour qu’un diagnostic soit possible. Toutefois, d’une part les médecins italiens ne parlent pour la plupart que leur langue et il n’y a guère d’interprètes ou de médiateurs culturels à disposition (ce problème est aggravé par les coupes budgétaires dans le système de l’accueil, explications ci-après). D’autre part, les soins spécialisés ne sont gratuits que si la personne est libérée du paiement d’une partie du traitement. Tel n’est le cas que si la personne est considérée comme sans travail ou ne gagne qu’un faible revenu. Certaines provinces italiennes considèrent après quelque temps les personnes requérantes d’asile (le temps pendant lequel elles sont exclues du marché du travail, c’est-à-dire les deux premiers mois suivant le dépôt de la demande d’asile) comme des personnes « inactives » (et non pas chômeuses), ce qui signifie qu’elles doivent participer aux frais d’un traitement médical. Pour prouver qu’elle n’a qu’un revenu faible, la personne a besoin d’une attestation du centre local d’assistance fiscale, ce qui s’avère toutefois souvent impossible à obtenir, car de tels documents ne sont en principe délivrés qu’aux personnes établies. L’accès aux soins pour les personnes requérantes d’asile en dehors des centres d’accueil est donc lié à de grands obstacles administratifs et s’avère problématique.

L’offre de soins médicaux dans les centres d’accueil était déjà problématique auparavant, mais s’est fortement aggravée avec le nouveau capitolato (voir chapitre 2.1.7). Dans bien des cas, les « soins médicaux » d’avant l’entrée de la nouvelle loi et de la nouvelle procédure d’adjudication consistaient en fait le plus souvent en la remise de cachets d’aspirine indépendamment des maux dont se plaignait la personne. Les expériences faites par les personnes requérantes d’asile de retour en Italie dans le cadre

de Dublin et relatées par l'OSAR et le Danish Refugee Council dans leur rapport « Mutual Trust is still not enough » montrent qu'il s'agit d'une pratique répandue dans les centres d'accueil de toute l'Italie. (...) Les nouvelles coupes budgétaires entraîneront une péjoration persistante de la dispense de soins médicaux aux personnes requérantes d'asile dans les centres d'accueil italiens. (...) En ce qui concerne la santé, on observe un grave démantèlement des prestations minimales nécessaires. Dans les centres d'accueil comptant jusqu'à 50 places, seules quatre heures d'encadrement médical sont désormais garanties par personne et par année, alors qu'il est prévu qu'il n'y ait plus de personnel soignant dans les centres. Dans les grands centres (jusqu'à 300 places), la présence d'un médecin sera limitée à seulement 24 heures par semaine (précédemment, elle était prévue 24 heures sur 24)" (OSAR, "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie, 8 mei 2019, beschikbaar op: <https://www.osar.ch/assets/herkunftslaender/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>).

Ten slotteis de UNHCR "particularly concerned about the increase in xenophobic attacks targeting refugees, asylum-seekers, and migrants in recent years, with numerous verbal and physical abuses having been reported throughout Italy. Furthermore, racist language and narratives, amounting in certain instances to hate speech, have proliferated in the public discourse. Lack of coherent data collection mechanisms hinders a comprehensive analysis of the extent of this phenomenon. While efforts were undertaken by the Italian Government with the adoption of a dedicated National Action Plan against Racism, Xenophobia and Intolerance in 2015, limited human and financial resources allocated to its implementation undermine its overall effectiveness. Furthermore, Italy has not implemented the accepted UPR recommendation No. 145.87 to strengthen the independence and resources of the National Office against Racial Discrimination (UNAR), thus affecting its capacity to effectively counter discrimination and assist victims in accessing justice and redress" (UNHCR, "Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights Compilation Report – Universal Periodic Review: 3rd Cycle, 34th Session : Italy", 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/country,,UNHCR,,ITA,,5dee6cbe7,0.html>).

In de zelfdezin: «Italy: Salvini is out, but migrants still endure his policies The outgoing interior minister closed Italy's refugee camps and its ports. But even with MatteoSalvini out of government, asylum-seekers are still trapped in a cycle of homelessness, harassment and frustration. "We have to be careful — we've been hindered by the police a dozen times," says Marlene Micheloni. She explains that while they can't arrest volunteers for handing out food, they have tried their best to intimidate them out of doing so. The 64-year-old, an active member of the largecharitable group Baobab Experience, explains how they have to collect the blankets distributed to the group of 40 or so refugees who sleep behind Rome's Tiburtina Station every morning. If they don't, officers patrolling the station will confiscate them. At one point, Baobab had a camp fully staffed with volunteers set up near the station. There, they prepared full breakfasts, lunches and dinners for asylum-seekers, offered Italian courses, organized cultural outings and provided assistance navigating social services and the legal system for the thousands of refugees who passed through Rome. Even though far-right Interior Minister Salvini may now be on his way out, the impact of his antiimmigrant, nationalist policies on the lives of migrants are likely to long outlive his one-year tenure. After taking office in June 2018, Salvini set about cutting off access to social programs and dismantling Italy's official refugee camps. Baobab's makeshift shelters were some of the first to be cleared. Officials have now put a tall metal fence around the empty lot near the station. It guards weeds, while the people who once lived there are forced to shelter under the limited protection offered by the train station outbuildings. Vicious circle Micheloni is part of a rotating group of unpaid volunteers who are keeping Baobab going, in spite of these many setbacks. Some of them get up at 6 a.m. to prepare breakfast for the asylum-seekers, later driving them to job interviews, helping them with their paperwork, and, in the evening, cooking dinner for about 100 people. There's an intense sense of trust and camaraderie between the community organizers and the refugees, and none of the condescension that can often characterize official interactions or the attitude of the Italian media, which left-leaning Romans say often takes an antiimmigrant stance. Migrants in the group living behind Tiburtina are mostly from West Africa, but also come from the Middle East and elsewhere. By and large, they are grateful for Baobab's help, but they are also frustrated — at a closed Italian society, a lack of a foreseeable future, a government that seems determined to make them someone else's problem and journalists, too, for making them an object of pity. "Italy is not open," says HadimNyassi, 21, from Gambia, who has been back in Italy for about 10 months. "They don't want us here. I went to the Netherlands, and then Germany. But then I was sent back here. We can't work. We can't live anywhere. But we also can't leave." He describes settling into life in the Netherlands, only to be sent back to Rome when his temporary residency ran out. Nearly one-third of Italians see immigration as top issue In June, the Interior Ministry published data showing that the number of asylum-seekers being sent back to Italy from other EU nations has tripled in five years. In 2014, about 2,500 refugees were sent back, compared to 6,500 last year, for a total of 24,000 people between 2013 and 2018. It appears the willingness of northern European countries to shoulder a more substantial part of the refugee wave, a policy espoused by Germany in particular in 2015, is slowly coming to an end. This

is part of the reason why despite Italy's economic struggles, as well as longer-standing issues like corruption and organized crime, a recent survey carried out by the European Union found that 32% of Italians believe that immigration is the most pressing problem plaguing the country. That could account for part of the previous administration's drive to send away refugees and close Italy's ports to refugee rescue ships. "We just exist. We're restless. Some guys here are starting to get frustrated that they will never be able to support a family, living like this. I'm not there yet, I just want some kind of future," says Nyassi. Others in the group, who do not wish to be named, echo the same sentiments. Though they are sometimes able to find short-term work with Baobab's help, they have begun to feel trapped in a labyrinth of official disinterest, bureaucratic hurdles, flagrant xenophobia and police harassment. And volunteers can only assist so much when pushback is occurring at every level of civil society. In some parts of Italian society, a certain element of cognitive dissonance is at play. Many who have supported Salvini and his far-right League party will not espouse openly racist views, and often display kindness and generosity to migrants they meet without seeming to connect the dots between the party they voted for and why the refugees in their neighborhood have such hard lives. Micheloni says she is still very concerned that "35-40% of people are still supporting fascists like Salvini." This is especially worrying for many in Italy who care about the treatment of refugees because although the League is out of government now, if the new coalition government falls, the party could do well in a new election. And even if that does not come to pass, Micheloni points out that the current administration is filled with lawmakers who either approve of Salvini's policies or at least will not move to repeal them. "We will fight to educate people, in the streets, in the bars, in sports centers, etc. We need to encourage people to use their right to protest and nonviolence, which is essential to combating neo-fascism." (beschikbaar op <https://www.dw.com/en/italy-salvini-is-out-but-migrants-still-endure-his-policies/a-50229057>)

OSAR had in zijn 2016 rapport geconcludeerd dat het Italiaanse opvangsysteem aan structurele tekortkomingen lijdt: « De l'avis de l'OSAR, le système italien d'accueil des requérants et des bénéficiaires d'une protection présente des défaillances systémiques empêchant qu'un accueil et un accès à la procédure soient toujours garantis. L'Italie viole ainsi ses obligations telles qu'elles sont définies par les directives de l'UE et par le droit international public. Elle ne dispose toujours pas d'un système d'accueil cohérent, global et durable ; l'accueil y est basé sur des mesures d'urgence à court terme et est fortement fragmenté. Du reste, comme cela a pu être mis en évidence en tant que problème essentiel lors du voyage d'investigation, les interactions fonctionnent également souvent très mal. Dans certains cas particuliers, il peut même résulter de circonstances individuelles un danger de violation de l'art. 3 CEDH. Dans ces conditions, les Etats membres de Dublin qui ont l'intention de transférer des personnes en Italie ont juridiquement une obligation renforcée de clarifier la situation d'accueil dans ce pays et l'obligation, dans les cas d'espèce, d'obtenir des garanties concernant l'hébergement, le respect du principe de l'unité de la famille et la possibilité d'un accès à des soins médicaux adéquats. Dans la mesure où une personne dont le transfert est envisagé risque fort de se retrouver sans abri et n'a aucune possibilité d'acquiescer une autonomie, l'Etat requérant doit impérativement, selon l'OSAR, user de la clause discrétionnaire lui permettant d'entrer lui-même en matière car ce n'est qu'ainsi qu'une violation de l'art. 3 CEDH peut être effectivement évitée et que peut être atteint le but de l'espace européen commun de la liberté, de la sécurité et du droit de rendre possible aux personnes ayant besoin de protection l'accès à des perspectives de vie et des possibilités de se réaliser » (p.12).

Dit werd bevestigd door de Franse rechtspraak in 2018. In oktober 2018 hebben de Franse administratieve rechtbanken van Melun (Seine-et-Marne) en Pau de overdracht van "Dublinés" naar Italië nietig verklaard na te hebben erkend dat het Italiaanse opvangsysteem momenteel structureel tekortkomingen kent, namelijk aangaande het recht op huisvesting en gezondheidszorg:

« Ce sont des décisions qui pourraient faire jurisprudence pour bon nombre de "dublinés" présents en France. Deux tribunaux administratifs ont décidé à quelques jours d'intervalle d'annuler le renvoi en Italie de demandeurs d'asile arrivés en France via l'Italie, au regard de la politique italienne à l'égard des migrants.

"Risque de traitement inhumain ou dégradant"

Jeudi 11 octobre, le tribunal de Melun, en Seine-et-Marne, a considéré que les propos du demandeur d'asile affirmant avoir été empêché de déposer une demande d'asile en Italie étaient "vraisemblables eu égard à la politique menée par les autorités italiennes". Le juge rappelle que ces dernières "ont elles-mêmes affirmé ne pas être en mesure de traiter les demandes d'asile présentées par les personnes accostant sur leur territoire dans des conditions conformes au respect du droit d'asile", écrit le quotidien local Le Dauphiné, qui relate cette affaire.

Lundi 15 octobre, c'est le tribunal administratif de Pau qui rend un jugement similaire. S'appuyant sur des rapports de Médecins sans frontières, Amnesty international et du comité des droits de l'Homme de l'organisation des Nations-Unies, le juge a estimé que "le système italien de traitement de l'asile et les conditions matérielles d'accueil des demandeurs d'asile, voire des réfugiés, (...) peuvent désormais être

regardés comme affectés de défaillances systémiques qui, portant en particulier sur le droit au logement et à la santé, l'exposent à un risque de traitement inhumain ou dégradant", peut-on lire dans l'arrêt du tribunal de Pau que InfoMigrants s'est procuré. (InfoMigrant, « La justice annule le renvoi de demandeurs d'asile dans l'Italie de Salvini », 17 octobre 2018, <http://www.infomigrants.net/fr/post/12739/la-justice-annule-le-renvoi-de-demandeurs-d-asile-dans-l-italie-de-salvini>, nous soulignons).

« Ce n'est pas la première fois qu'un tribunal souligne les défaillances de l'Italie en matière d'asile, mais celui de Melun va plus loin, car il invoque clairement la politique du gouvernement italien à l'égard des migrants » (Le Dauphine.com, La justice s'oppose au renvoi de migrants vers l'Italie de Salvini, <https://www.ledauphine.com/france-monde/2018/10/11/la-justice-s-oppose-au-renvoi-de-migrants-vers-l-italie-de-salvini>).

De journalistieke bron InfoMigrants geeft aan dat de Franse administratieve rechtbanken zich hebben gebaseerd op objectieve bronnen zoals Artsen zonder Grenzen en Amnesty International.

De verwerende partij wijst de Franse beslissingen af op grond dat zij niet van toepassing zijn in België. Een dergelijke houding van DVZ is verrassend, aangezien DVZ in andere situaties (zoals die van Eritreeërs die "dublineerd" naar Zwitserland zijn) niet heeft geaarzeld om te verwijzen naar de rechtspraak van andere lidstaten

De Franse rechtbanken waren tot de conclusie gekomen dat er sprake was van systemische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers van Italië. Het is dus niet nodig om aan te tonen dat de situatie van verzoeker vergelijkbaar was met die van verzoekers voor de Franse rechtbanken.

Het blijkt uit de bovenstaande verstrekte informatie dat de conclusie van de Franse rechtbanken en van OSAR nog steeds geldig is, en dat er systematische tekortkomingen in Italië bestaat. Hoewel het aantal aankomsten in Italië is verminderd, analyseerde inderdaad de verwerende partij niet het aantal asielzoekers dat nog ter plaatse was, ook al waren de opvangcentra overbevolkt.

Ten slotte is de UNHCR "particularly concerned about the increase in xenophobic attacks targeting refugees, asylum-seekers, and migrants in recent years, with numerous verbal and physical abuses having been reported throughout Italy. Furthermore, racist language and narratives, amounting in certain instances to hate speech, have proliferated in the public discourse. Lack of coherent data collection mechanisms hinders a comprehensive analysis of the extent of this phenomenon. While efforts were undertaken by the Italian Government with the adoption of a dedicated National Action Plan against Racism, Xenophobia and Intolerance in 2015, limited human and financial resources allocated to its implementation undermine its overall effectiveness.

Furthermore, Italy has not implemented the accepted UPR recommendation No. 145.87 to strengthen the independence and resources of the National Office against Racial Discrimination (UNAR), thus affecting its capacity to effectively counter discrimination and assist victims in accessing justice and redress" (UNHCR, "Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights Compilation Report – Universal Periodic Review: 3rd Cycle, 34th Session : Italy", 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/country,,UNHCR,,ITA,,5dee6cbe7,0.html>).

De tekortkomingen van het Italiaanse opvangstelsel zijn door de tegenpartij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Italiaanse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, zonder aan te tonen dat Italië de verzoeker daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

In een arrest nr. 231.231 van 15 januari 2020 heeft Uw Raad geoordeeld dat: « 2.3.5 In casu gaat de Raad na of de verwerende partij ter zake een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie van Dublin-terugkeerders in Italië inzake toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen. (...)

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een meer recent AIDA rapport, met name het geactualiseerde rapport met een update van 30 december 2018 (...), alsook naar een meer recent rapport uitgaande van OSAR van 8 mei 2019 (...) en UNHCR « Fact sheet – Italy – October 2019 ». (...)

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij haar analyse heeft gebaseerd op deze meer recente rapporten. (...)

Verzoeker maakt aannemelijk dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek heeft doorgevoerd naar de actuele situatie van Dublin-terugkeerders in Italië waardoor het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet op afdoende wijze werd uitgesloten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen. Het enig middel is in de aangegeven mate prima facie gegrond en bijgevolg ernstig. (...)

2.4. Betreffende de derde voorwaarde : het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.2. Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar de verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit in

cas het geval. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde ».

Hoewel de precedentwet niet van toepassing is in het Belgische recht, uit de voorbereidendewerkzaamheden voor de Vreemdelingenwet blijkt dat: "De wet van 15 September 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzagt verschillende mechanismen om de eenheid van rechtspraak in vreemdelingenzaken te waarborgen.

De memorie van toelichting bij de wet benadrukt meermalen de wil van de Regering om deze eenheid van rechtspraak te garanderen. Die wil werd voornamelijk verantwoord als volgt: Het nastreven van eenheid van rechtspraak tussen de verschillende kamers is vooreengespecialiseerde rechtbank die de Raad wel is, van fundamenteel belang. Niet alleen is dit uiterst belangrijk voor de rechtzoekende die, vanuit het gelijkheidsbeginsel, ermee van uitgaat dat zijn verzoekschrift op een gelijk wijze wordt behandeld, ongeacht de kamer of rechter die het aanhangig heeft beroepd dient te behandelen. Bovendien is het betrekken van eenheid van rechtspraak van fundamenteel belang voor de verwerende partijen (Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen of Dienst Vreemdelingenzaken): bij tegenstrijdig rechtspraak is het voor hen begonnen werk om een gelijk beleid uit te stippelen (Parl. St. Kamer, DOC 51 2479/001, p. 102)" (Parl. St. Kamer, DOC 53 3445/001 –beschikbaar op: <https://www.lachambre.be/FLWB/pdf/53/3445/53K3445001.pdf>).

Aangezien de informatie waarop de verwerende partij haar beslissing baseert onvoldoende actueel is, dient de uitvoering van de bestreden beslissing te worden opgeschort.

Verzoeker wenst ook te benadrukken dat het verzoek om verzoeker terug te nemen werd impliciet aanvaard door de Italiaanse autoriteiten. Deze omstandigheid en de houding van de Italiaanse autoriteiten garanderen geenszins dat verzoeker toegang heeft tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure in geval van terugkeer naar Italië. Er is dus geen enkele garantie dat de verzoeker naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Deze bevinding wordt bevestigd door de verschillende bovenstaande bronnen.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail die hij op 8 oktober 2019 naar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzonden (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.3.2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de grondwettelijke bepalingen inzake gelijkheid en non-discriminatie zou schenden.

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en het door verzoeker geschonden geachte artikel 22.7 van de Dublin III-Verordening als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Artikel 22.7 van de Dublin III-Verordening bevat de regeling van een zogeheten ‘*facit agreement*’:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Verzoeker betwist, noch weerlegt de vaststelling dat zijn vingerafdrukken op 12 maart 2018 te Pozzallo (IT) werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst. Verzoeker betwist evenmin dat de Italiaanse autoriteiten niet binnen de in artikel 22.1 van de Dublin III-Verordening opgenomen termijn van twee maanden hadden gereageerd op het overnameverzoek dat op 25 oktober 2019 werd verzonden. Ingevolge toepassing van artikel 22.7 van de Dublin III-Verordening is Italië bijgevolg verantwoordelijk geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De gemachtigde van de minister was in beginsel conform artikel 51/5, §4, van de vreemdelingenwet verplicht over te gaan tot weigering van verblijf en verzoeker aan de Italiaanse overheid over te dragen.

2.3.2.6. In een eerste grief voert verzoeker de schending aan van de rechten van de verdediging. De Raad merkt op dat de rechten van de verdediging enkel van toepassing zijn in strafzaken, tuchtzaken en rechtsgedingen (RvS 16 november 2011, nr. 216.277). De schending van de rechten van de verdediging kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen een administratieve beslissing tot weigering van verblijf op grond van de Dublin III-Verordening waarbij geen afschrift van de samenvatting van het persoonlijk onderhoud zou zijn gevoegd, zodat het onderdeel van het middel, waarin de verzoeker een schending van de rechten van verdediging aanvoert omdat de rapporten van de commissaris-generaal hem niet werden meegedeeld, niet ontvankelijk is.

2.3.2.7. In wezen beklaagt verzoeker zich erover dat hij niet tijdig toegang zou hebben gehad tot de samenvatting van de informatie die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verstrekt, zoals voorgeschreven door artikel 5.6 van de Dublin III-Verordening. Verzoeker stelt dat zijn raadvrouw het bestuur op 29 januari 2020 uitdrukkelijk per e-mail had verzocht om de documenten betreffende het zogeheten ‘Dublin-interview’ te verkrijgen, maar dat hieraan geen gevolg werd gegeven. Volgens verzoeker werden zijn rechten van verdediging geschonden en zijn recht op een deugdelijke voorziening in rechte, zoals vereist door artikel 27 van de Dublin III-Verordening en artikel 47 van het Handvest. Hierbij citeert verzoeker ook een uittreksel uit een uitspraak van een Franse administratieve rechtbank en haalt hij een problematiek aan die verband houdt met de bepalingen van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

2.3.2.8. De Raad merkt in de eerste plaats op dat het verkrijgen van een afschrift van het verslag van het Dublin-interview geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden beslissing *an sich*.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat zijn raadsman zich op de kantoren van de Dienst Vreemdelingenzaken om aldaar inzage te bekomen. Vervolgens toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk in strijd met de geschonden geachte bepalingen zou hebben gehandeld doordat niet eerder werd gereageerd op het mailbericht van de raadvrouw van verzoeker van 29 januari 2020 (Verzoekschrift, bijlage 3), waarin zij niet had meegedeeld dat zij optrad in een procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en enkel stelde dat ze tussenkwam *“dans le cadre de l’aide juridique”*. Naar aanleiding van de door verzoeker geciteerde uitspraak van een Franse administratieve rechtbank, merkt de Raad op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

Aangezien verzoeker zeker vanaf 4 februari 2020 ter griffie inzage kon krijgen in het administratief dossier met het oog op de terechtzitting, en in de mogelijkheid verkeerde ter terechtzitting te pleiten over de inhoud van het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat hij in zijn belangen werd geschaad. Het betoog van verzoeker over de ontoereikendheid van de bepalingen uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur komt neer op wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

2.3.2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, §96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

2.3.2.10. Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, blijkt uit het administratief dossier dat hij een 34 jaar oude man is die gehuwd is en drie (jonge) kinderen heeft en wiens broer in Italië zou verblijven (zie Verklaring DVZ, 19 september 2019, persoonsgegevens). Ter gelegenheid van zijn zogeheten ‘Dublin-interview’ van 19 september 2019 verklaarde verzoeker dat hij geen specifieke reden had waarom hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Verzoeker verklaarde dat “*mensen (mij) (hem) aangeraden (hebben) om hier asiel te vragen*”. Verzoeker gaf geen nadere informatie over zijn gezondheidstoestand en stelde bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Italië omdat hij niet begrijpt “*waarom Italië mij terugneemt aangezien ik daar geen asiel gevraagd heb*”. Verzoeker brengt thans bij zijn verzoekschrift geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen aan die zouden wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid of die eventuele bezwaren zouden doen rijzen tegen een overdracht naar Italië.

2.3.2.11. Wat de algemene situatie in Italië betreft, brengt verzoeker de situatie van 2015 in herinnering waarbij een massale instroom van migranten via de Italiaanse kust de opvangcapaciteit van de Italiaanse asielinstanties onder enorme druk zette. Vervolgens wijst verzoeker op het meest recente AIDA-rapport, dat zich ook in het administratief dossier bevindt.

Naar het oordeel van verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden met de tekortkomingen in de toegang tot de asielprocedure en met de situatie in de opvangvoorzieningen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een document van ‘OSAR’ van mei 2019 waaruit blijkt dat de situatie niet is verbeterd ondanks een daling van het aantal asielzoekers, door toedoen van het zogeheten ‘Salvini-decreet’. Verzoeker stipt ook aan dat de toegang tot de medische zorg voor Dublin-terugkeerders zeer beperkt is en dat er een xenofob klimaat heerst in Italië. Er zijn volgens hem structurele tekortkomingen in het Italiaanse opvangsysteem die blijken uit uitspraken van Franse administratieve rechtbanken in Melun en Pau die de overdracht in het kader van de Dublin-verordening naar Italië vernietigd hebben. Verzoeker verwijst ook naar een recent arrest van de Raad waarin werd gesteld dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek had verricht naar de actuele situatie van Dublin-terugkeerders naar Italië.

2.3.2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot het citeren van uittreksels uit de rapporten, maar deze geenszins op zijn persoonlijke situatie betreft.

2.3.2.13. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het communautair vertrouwensbeginsel, dat een weerlegbaar vermoeden bevat. Het is dus mogelijk dat de verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, maar het komt aan verzoeker toe om dit aannemelijk te maken, tenzij duidelijk het Italiaanse asielsysteem kennelijk blij zou geven van ernstige 'systeemfouten'.

Daarnaast wordt in de beslissing aangestipt dat *“de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn asielaanvraag in Italië. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In verband met het stilzwijgend akkoord van Italië verwijzen we naar artikel 22(7) van Verordening 604/2013: “Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.” Dit toont duidelijk aan dat Italië de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië. Dit impliceert ook dat de Italiaanse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken.”*

Specifiek wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangstructuren betreft, wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“We zijn ons er van bewust dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden over de toegang tot de asielprocedure voor personen die aan Italië worden overgedragen in het kader van Verordening 604/2013. Deze bemerkingen zijn echter niet van zulke mate dat dit ons doet besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.*

In verband met de problematische toegang tot de asielprocedure voor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 overgedragen worden naar Italië verwijst de betrokkene naar het rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council (“Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy”, 09.02.2017). Het rapport brengt verslag uit van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft gevallen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin ze in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). De betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. Deze verklaring wordt bevestigd door de Eurodac treffer van de betrokkene, die aangeeft dat de betrokkene zijn vingerafdrukken enkel werden geregistreerd voor illegale binnenkomst. Bijgevolg zal de betrokkene de mogelijkheid hebben om in Italië een eerste verzoek in te dienen onder de normale procedure. De betrokkene zal dezelfde rechten hebben als verzoekers voor internationale bescherming die Italië voor de eerste keer betreden.

Verder verwijst de betrokkene naar een passage in het AIDA rapport die bericht over de problematische toegang tot de asielprocedure voor personen die aan Italië werden overgedragen problematisch is, waardoor zij vaak geen toegang hebben tot de opvangstructuren. Het AIDA rapport maakt deze observatie op basis van een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduwd in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.”

Wat de kwaliteit van de opvangstructuren in Italië betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Andere relevante informatie over de omstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is terug te vinden in het reeds vernoemde AIDA rapport.*

Wat betreft de toegang tot en de kwaliteit van de opvangstructuren maakt het AIDA rapport gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra (pagina 57), Tegelijkertijd geeft het aan dat niet alle centra over één kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum (p. 96). Volgens de auteurs kent een aanzienlijk (“notable”) aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk (“However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia”, pagina 100). Hoewel we erkennen dat er opmerkingen gemaakt kunnen worden over de opvangstructuren in Italië, doen voornoemde feiten ons niet besluiten dat dit voor de verzoeker zou leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA rapport maakt gewag van het feit dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang (“If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request”, pagina 57). Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen. We willen opmerken dat de betrokkene in het schrijven verklaarde dat hij gedurende zijn verblijf in Italië op straat verbleef. Bijgevolg zal de betrokkene na zijn overdracht aan Italië deze moeilijkheden niet ondervinden. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (“Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid”, pagina 87).

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang’ (“Centro di primo soccorso e accoglienza”, CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- (“Centro di accoglienza”) en CARA-centra (“Centri governativi di prima accoglienza”) aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra (“Centri di accoglienza straordinaria”). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem (“Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato”), dat heden de naam SIPROIMI (“Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati”) draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde “Salvini-decreet”, dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge van deze hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven.

Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 29.12.2019, kwamen 11463 personen aan in Italië, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 toen er 23342 personen in Italië aankwamen, de periode waarover het AIDA rapport van 2018 schrijft (<https://data2.unhcr.org/en/documents/download/72411>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Aangaande de door verzoeker in zijn middel aangehaalde problematische toegang tot de gezondheidszorg, merkt de Raad op dat uit het zogeheten ‘Dublin-interview’ geenszins naar voren kwam dat verzoeker op dit vlak bijzondere noden zou hebben. In de beslissing komt deze problematiek echter aan bod en wordt hierover het volgende gesteld: *“Wat betreft de beperkte toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming verwijst de betrokkene naar een passage in het AIDA rapport over de vertragingen bij het verkrijgen van toegang tot de gezondheidszorg. Het AIDA rapport stelt dat verzoekers in Italië wettelijk recht hebben op gezondheidszorg voorzien door de Nationale Gezondheidszorg (p. 104). Hierbij wordt er geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum of verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen. Wel maakt het rapport gewag van het feit dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Het voornaamste obstakel zijn de hierboven vernoemde vertragingen in de asielprocedure die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Tijdens deze vertragingen hebben verzoekers echter wel toegang tot noodzorg en essentiële behandelingen (p. 104). We willen er andermaal op wijzen dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië, wat bevestigd werd door de Eurodac treffer. Tot op heden bracht de betrokkene geen objectieve elementen of documenten aan die erop wijzen dat de betrokkene in de onmogelijkheid werd gesteld om een verzoek in te dienen. Als een gevolg van het feit dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende resorteerde de betrokkene niet onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn en de bepalingen van Richtlijn 2013/32/EU. We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar de opgenoemde feiten doen ons niet besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.”*

Met betrekking tot het xenofobe klimaat in Italië wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Wat betreft de ‘anti-immigranten sfeer’ sinds de aanstelling van Salvini wensen we op te merken dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie. Dit leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.”*

Specifiek met betrekking tot het actuele hoge aantal asielaanvragen in Italië wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“In verband met het hoge aantal asielaanvragen in Italië dat een negatieve impact zou hebben op de toegang tot en de lengte van de asielprocedure verwijst de betrokkene naar het rapport van Amnesty International dat bericht over het hoge aantal binnenkomsten over zee en asielaanvragen tijdens 2017-2018 in Italië. We willen opmerken dat de huidige situatie in Italië geëvolueerd is, tussen 01.01.2019 en 29.12.2019, kwamen 11463 personen aan in Italië, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 toen er 23342 personen in Italië aankwamen, de periode waarover het AIDA rapport van 2018 schrijft (<https://data2.unhcr.org/en/documents/download/72411>). Daarnaast willen we over dit rapport van Amnesty International (Amnesty International, Italy 2017/2018, <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/italy/report-italy/>) dat dit voornamelijk handelt over de situatie van verzoekers die Italië proberen te bereiken vanuit Libië via de middellandse zee en over de situatie van de hotspots in Italië. Aangezien de betrokkene in het kader van Verordening 604/2013 overgedragen zal worden naar Italië, zijn de situaties zoals beschreven in het rapport niet van toepassing op de betrokkene.”*

Aangezien verzoeker nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend in Italië, zijn de moeilijkheden waarmee gedublineerden worden geconfronteerd die reeds een eerder verzoek hebben ingediend, waarbij zij zich na overdracht zelfstandig naar de bevoegde instantie dienen te begeven, niet

op hem van toepassing: *“Wat betreft de specifieke situatie van verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 naar Italië overgedragen worden, schrijft het AIDA rapport dat deze personen moeilijkheden ondervinden bij de toegang tot de asielprocedure. In het geval van een impliciet akkoord worden verzoekers overgedragen via de luchthaven van Milan of Rome, waarna ze zich moeten begeven naar de bevoegde instanties. Deze verplaatsing kan in sommige gevallen grote afstand beslagen. We willen hier opmerken dat de verzoeker nog geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. Volgens het AIDA rapport worden verzoeken van personen die nog geen eerder verzoek indienden behandeld in de provincie van aankomst (p. 55). Bijgevolg moet de betrokkene geen onoverbrugbare afstanden afleggen.”*

Ook uit de rechtspraak van het EHRM kan niet worden besloten dat er in Italië sprake zou zijn van systeemfouten: *“We willen opmerken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds oordeelde dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).”*

Zoals hierboven reeds gesteld, heeft verzoeker geen elementen aannemelijk gemaakt die wijzen op een verhoogde kwetsbaarheid zodat de Tarakhel-rechtspraak van het EHRM op hem van toepassing zou zijn en er bijkomende garanties zouden moeten worden gevraagd: *“Daarnaast stelt de betrokkene op basis van het besluit in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat er individuele garanties gevraagd moeten worden in het geval van een overdracht naar Italië. We willen erop wijzen dat het oordeel van het EHRM in deze zaak heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.”*

Daarnaast verwijst de betrokkene naar het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Caterina Bove, “Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2018 Update”, laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Het schrijven verwijst naar de passages die berichten over de lengte van de asielprocedure in Italië, de situatie van verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 naar Italië worden overgedragen en de beperkte toegang tot de gezondheidszorg. Het rapport haalt kritische bemerkingen aan bij bovenstaande zaken, maar zoals hieronder duidelijk gemaakt zal worden, zijn deze bemerkingen niet van zulke mate dat dit ons doet besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Betreffende de toegang tot en de lengte van de asielprocedure in Italië schrijft het AIDA rapport dat de termijnen voor het behandelen van verzoeken om internationale bescherming van de normale procedure in praktijk niet gerespecteerd worden, wat kan resulteren in obstakels voor de toegang tot de asielprocedure. Het rapport geeft echter aan dat het aantal lopende procedures (eerste verzoeken) daalde van 145.906 op het einde van 2017 naar 98.369 op 28.12.2018. Deze daling geeft aan dat de Italiaanse autoriteiten er werk van maken om de procedures sneller te laten verlopen, waardoor er minder druk komt op het asielsysteem.”

Naar aanleiding van de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de administratieve rechtbanken van Melun en Pau (FR) wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Vooraleerst willen we wijzen op het feit dat de betrokkene middels het schrijven verwijst naar recente rechtspraak over transfers van verzoekers naar Italië uitgesproken door de bevoegde Franse rechtbank van Melun en van Pau. We willen benadrukken dat de door de advocaat van de betrokkene aangehaalde zaken individueel werden behandeld door de bevoegde Franse rechtbank en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake is in deze arresten automatisch transposeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben*

en dat de advocaat van de betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene. Bovendien moet erop worden gewezen dat de situatie zeer onderhevig is aan evoluties, zodat het belang van recente informatie die afkomstig is van objectieve bronnen niet kan worden onderschat waarbij we benadrukken dat de door de advocaat van betrokkene aangebrachte arresten niet als actueel en recent beschouwd kunnen worden, aangezien zij uitgesproken zijn in oktober 2018. Er kan niet verwezen worden naar arresten die een oordeel hebben geveld over beslissingen die gesteund waren op oudere rapporten en dus ook verouderde informatie in tegenstelling tot meer recente en geactualiseerde informatie.”

Waar verzoeker tenslotte verwijst naar een arrest van de Raad van 15 januari 2020 (RvV 15 januari 2020, nr. 231 231), dient te worden aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat in zijn geval geen rekening zou zijn gehouden met de meest recente rapporten en dat de situatie van verzoeker niet kan worden gelijkgesteld met deze van een verzoeker om internationale bescherming die reeds een eerder verzoek in Italië heeft ingediend.

2.3.2.14. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat de gemachtigde van de minister een deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar een eventueel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Italië. Er lijkt geen grond te bestaan om de Belgische instanties verantwoordelijk te achten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 3.2, tweede lid of artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen meer actuele informatie aan die een ander licht werpt op de situatie van verzoeker bij een overdracht aan de Italiaanse asielinstanties.

2.3.2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 4 en 47 van het Handvest. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3.2, 5.6, 13, 18.1, a), 19.2, 22.7 en/of 27 van de Dublin III-Verordening, noch van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. De aangevoerde schending van de rechten van de verdediging en het beginsel van de gelijkheid der wapens werd niet aangetoond. Er kon geen kennelijke beoordelingsfout worden vastgesteld.

Het aangevoerde enig middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RVV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier

recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij, wat dat betreft, de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Gelet op het voorafgaande, heeft de verzoeker het recht dat zijn asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS. « Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n’a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure où une décision de remise à la frontière a été prise à son égard, il y lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué » (Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij zijn verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien hij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoeker in geval van overbrenging naar Italië een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 EVRM te worden behandeld.”

2.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker stelt dat hij bij overdracht aan de Italiaanse autoriteiten een risico zou lopen *“om in strijd met artikel 3 EVRM te worden behandeld”*. Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat dit onvoldoende bewezen werd geacht.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waardoor de vordering moet worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN